

Ola Lönnqvist:
Bengt E Nyström
1999-12-17

God dag, god dag.

Jag undrar om jag har kommit **rätt**? Jag skulle till någon slags **arbetarförening**, eller arbetslag, som de lär kalla sig. Ja, de sa åt mig att jag skulle gå till det gamla lasarettet.

Ja ska säga att det var inte lätt att **hitta** hit. Jag började min vana trogen i närheten av mina föräldrars gamla bostad, ja jag har hyrt ett rum för några dagar helt bredvid, på **Stadshotellet**.

Ja, jag fortsatte utefter Munkbrogatan, men sedan var Munkbrovägsskylten borttagen, och **järnvägen** var också borta. Nåja det talades om att så skulle ske. Men jag fortsatte min vanliga väg, i gatans förlängning.

Till det gamla **lasarettet**, det förstår jag inte riktigt.

Ja ursäkt mig, jag har inte presenterat mig själv, Bengt Nyström, **Bengt E Nyström**.

Min far, Nils Engelbrekt Nyström, som ni säkert kände, han var **stadsläkare** i Söderköping i många år, var ju med och byggde det nya lasarettet. Ja, det vill säga han var ordförande i byggnadskommittén.

Ja förresten, ni känner nog inte honom, det var ju faktiskt länge sedan **han dog**, 1905, i november.

Nå, det blev ett fint och stort sjukhus, jag tror nog han var **stolt över** det, den stora röda byggnaden. Där fanns allt, och mer blev det med åren. Man både botade och opererade, födde barn, och småningom fick de den där moderna **röntgen**apparaten också.

Men det gamla lasarettet, det är ju stängt och används ju som vanliga **lägenheter** sedan många år, så där kunde det ju inte vara. De måste ha menat det nya lasarettet.

Ja, det var dit jag skulle gå, till sjukhuset alltså, men det **var sig inte likt**.

Jag hittade den gamla **entrén**, men den dörren var inte öppen, så jag gick in den nyare ingången. Där fanns mycket att titta på,

.....hoppas jag inte kommer **för sent** till mötet nu.

Där kunde jag läsa att i huset är det skola, ja ingen dum tanke, nöd som nöd, **hjälp som hjälp**, och förresten många skolhus ser ju faktiskt ut som sjukhus, långa korridorer med bara dörrar.

Då förstår jag varför man sa det gamla lasarettet.

Språnget mellan rätt och fel är inte så stort som man tror.

Tänkt att man **byggt om** fars fina lasarett till skola, det kunde han nog aldrig drömma om.

Det skulle vara rolig att gå till kollegierummet och sammanträffa med några av **kollegorna** och diskutera matematikundervisning med dem. Jag undrar jag om de undervisar som mina gamla kollegor eller om de har funnit att **mitt sätt** är betydlig bättre.

Nåja, **ett kollegium är en brokig samling av typer, av viljor och temperament.**

På tal om skola. Jag måste få läsa en dikt jag skrivit för er, den handlar om en av mina elever.

Jag minns när jag var ung här i Söderköping. Ofta var jag och mina kamrater på utfärder, vi hade ett hemligt tillhåll på **Ramshäll**, där vi ofta satt och berättade för varandra om våra innersta tankar. Och om våra planer för framtiden.

Ja, inte blev det riktigt som vi tänkt oss.

Vi bodde ju i **läkarvillan**, mellan ån och kanalen, precis bredvid stadshotellet och komministergården. Vi var inte den första läkarfamiljen som bodde där, men vi var säkert den största..

Nu är vi inte många kvar.

Broder **Olof** dog redan som drygt 30-åring och min äldsta syster **Annie**, som var lärarinna vid flickskolan och sedermera också vid samskolan här i staden, blev inte heller så gammal. Men hon hann skänka pengar till starten av ett **bibliotek** här.....

Det skulle varit roligt att ha fått diskutera de **pedagogiska** frågorna lite mer med henne. Jag undrar hur det var att undervisa både flickor och gossar **samtidigt?**

Ja, mina kollegor på **Södra latin** de var tyvärr inte alls så intresserade av pedagogik och arbetet med gossarna, även om de undervisade dem varje dag. Jag förstår inte hur det var med dem, men det blev lite bättre med **de unga** lärarna, så för skolan i framtiden finns det nog hopp.

Men rektor har det nog inte lätt med lärarna. **En pojke kan man befalla, hans föräldrar kan man tala förstånd med, men en lärare måste man lirka in på den rätta vägen, utan att han själv märker det.**

På det hela taget var vi en **lycklig** familj.

Pappa, var strängt upptagen med sin mottagning, sina många uppdrag i stadsfullmäktige, landstinget, kuranstalten och allt vad det var. Ja, det var inte lätt för honom att hinna med oss barn. **Små barn tyr sig till sin mor. Fadern är liksom en tillfällig bekant. Man ser honom en stund på kvällen och bekantar sig med honom lite långsamt.**

Mamma, **Mimmi**, var en mjuk och god kvinna, som höll ihop huset och familjen. Men också hon hade stort umgänge. Det var bra att vi hade vår **trojännarinna** hos oss.

Nåja, det gick ju ganska bra för mig, efter läroverket i Norrköping kom jag till Uppsala universitet, där jag läste matematik, kemi och fysik.

Så gjorde jag mitt provår i Sundsvall. Där följde jag mitt eget råd: **Gå flitigt och hör på de dåliga lärarna....., men det är faktiskt en sanning, att man lär sig mycket av dem.**

Tjänstgöringen i Östergötland, i Linköping, blev kortvarig och på **Södra latin** i Stockholm blev jag kvar till min pensionering.

Och så har jag skrivit lite dikter.

Nå här står jag och pratar. Skolan har varit mitt liv, många unga **gossar** har jag mött. Nu skall jag läsa om en av dem.

Livet kan vara bra svårt.

Det är som jag sa till min första studentklass på deras **jubiläum**, att det är inte de som skall tack mig för vad jag gjort för dem, utan det är jag som får tacka dem för det första skolåret de gav mig, ett år som fick mig att inse läraryrkets positiva sidor, som gav mig möjlighet att pröva mina under-visningsteorier, som gjorde att hela min **yrkes-gärning** blev som den blev.

Det är ju så att när en termin är slut och en magister sätter betyg, så sätter han betyg inte bara på pojkarna, han sätter betyg åt sig själv också. Och sätter han för höga betyg så fuskar han.

Ja det är inte lätt att vara lärare. **En lärare ska vara konsekvent....., men det hindrar inte att han får vara inkonsekvent också, bara han är det konsekvent.**

Men, jag tror, ingen blir en bra lärare eller en bra människa över huvud taget, som haft ett för lätt liv.

Nej, ni får **ursäkta**, här står en gammal man och berättar om sig själv, ni får förlåta mig, vi **åldringar** talar gärna om förr i världen, om oss själva och vad vi varit med om.

Jag skulle ju till den där **arbetarföreningen**, det är bäst jag går och söker upp dem, jag tror jag såg en skylt här ute.

Men jag undrar varför jag gick fel, men **det finns alltid en innersta orsak - till allting.**

Adjö med er.